

Citaat uit: De droefheid naar God, door prof. G. Wisse

doet. Dat kan heel verschillend zijn:

a) Sommigen worden in een ogenblik overgebracht, zoals Zacheüs en de moordenaar aan het kruis. Bij anderen gaat het langzamer.

b) Sommigen worden overgebracht met verschrikkingen van de wet, de dood en de verdoemenis, zoals de stokbewaarder.

c) Anderen op een heel Evangelische manier. De zaligheden en volheid van de Middelaar Jezus Christus overweldigen hun ziel. Het Evangelie vervult hen zo, dat ze geen tijd hebben om aan hun zonden met verschrikking te denken. Ze worden verslonden door het Evangelie en ontvangen Jezus met blijdschap, zoals Zacheüs.

d) Sommigen brengt de Heere over in veel bedaardheid, door het zien van de waarheden. Ze zien in bedaardheid hun zonden en ellende buiten Christus, maar zien ook het geluk van de bondgenoten en de waarheid van de aanbidding van Christus door het Evangelie aan hen. Zo worden ze langzamerhand veranderd en gehoorzaam. Ze kennen geen grote droefheid en ook geen verrukkende blijdschap, maar vertrouwen op Christus. Dat is hun diepste geluk en vrede. Dit zijn doorgaans standvastige christenen.

e) Sommigen worden langzamerhand bekeerd, met veel wisselingen tussen droefheid, blijdschap, geloof, ongeloof, strijd, overwinning, vallen opstaan; en dit is de gewone weg die God meestal gaat in de bekering van de meeste mensen.

Vraag: Geachte heer Kleen, wat is uw mening met betrekking tot deze soort van “ Timotheüs bekering”? Ik begrijp best dat een zogenoemde ‘punts des tijds bekering’ ingrijpend en ja.. ook beangstigend kan overkomen.. de hel geopend en de hemel gesloten.. indrukken van de hel is bijzonder aangrijpend kan ik u vertellen. Is de bekering zoals door deze predikant beschreven naar uw mening onbijbels? Hartelijke groet, N.N.

Antwoord: Geachte vraagsteller, ik wil naar anderen niet hard en onverschillig overkomen. Ik weet en besef dat deze nuances gepreikt worden, maar heden ten dage klampen velen zich hier heimelijk aan vast en hoor je bijna geen heldere bekeringswegen en verlossingen meer. Van uitzonderingen op de regel wordt al pratend en redenerend een gemiddelde zaak gemaakt waar veel waangelooft zich heimelijk en stiekem aan vastklampt. Hierom wordt vader Brakel ook zo menigmaal genoemd, en maakt men van zijn pastorale nuances tegenwoordig een kerkleer. Maar laat men dan ook even lezen hoe helder en duidelijk vader Brakel over de rechtvaardiging door het geloof schreef. Nou, dit waren beslist geen misschientjes hoor. Terwijl je vroeger veel meer heldere bekeringen hoorde, en velen niet over dit soort nuances durfde te spreken dan alleen door hen die ze bij radeloze zielen in nood vanuit hun gaven en een geschonken wijsheid en heilige scheikunde tot hun vertroosting nuttig wisten te gebruiken. Maar ze hebben tegenwoordig bijna alles omgedraaid, wat vroeger gewoon was en herkend en/of erkend en overgenomen werd als een heldere zielsverlossing, aan het einde van de wet gebracht door de Noorderwind des Geestes en opgericht ten leven door de Zuiderwind des Geestes, wordt tegenwoordig afgedaan en betiteld als dramatische en traumatische bekeringen. Ik heb zielen gekend waarbij deze pastorale nuances van toepassing waren, maar zij konden zich hiermee niet helpen en konden hier geen innerlijke rust vinden. Maar tegenwoordig rusten vele waangelovigen hier wel in etc.

b) Sommigen worden overgebracht met verschrikkingen van de wet, de dood en de verdoemenis, zoals de stokbewaarder.

c) Anderen op een heel Evangelische manier. De zaligheden en volheid van de Middelaar Jezus Christus overweldigen hun ziel. Het Evangelie vervult hen zo, dat ze geen tijd hebben om aan hun zonden met verschrikking te denken. Ze worden verslonden door het Evangelie en ontvangen Jezus met blijdschap, zoals Zacheüs.

d) Sommigen brengt de Heere over in veel bedaardheid, door het zien van de waarheden. Ze zien in bedaardheid hun zonden en ellende buiten Christus, maar zien ook het geluk van de bondgenoten en de waarheid van de aanbidding van

Alleen dit soort omschrijvingen gaan er bij mij niet in hoor. Ik leg hierbij m'n eigen bekering niet als norm of maatstaf, maar van Zacheüs de tollenaar staat geschreven dat hij Jezus zocht te zien wie Hij was etc....dat is; of Hij wel degelijk de Zaligmaker van zondaren was. Dit lag immers in Zijn Naam verklaard, en dit zoekt alleen iemand die barst en omkomt van zonden en geestelijk verdrinkt in zijn bedreven ongerechtigheden voor God en hiervan smekend en wenend verlost wenst te worden. Wat moeten we met de Heere Jezus doen indien we hier geen kennis aan hebben? Waarover zouden we dan verblijd moeten zijn? Aan de uitkomst kunnen we lezen dat Zacheüs Hem met grote blijdschap ontving. Tegenover deze uitzinnige blijdschap en vreugde staat een intense droefenis, smeking en geweent, tegenover zonde staat genade, tegenover de vloek staat de zegen, tegenover de duisternis het licht, en tegenover benauwdheid staat verlossing en bevrijding, hierover staat zo toepasselijk geschreven: sieraad voor as, vreugdeolie voor

treurigheid, en een gewaad des lofs voor een benauwde geest. Die in de nood uw Redder is geweest! Hou het daar maar bij hoor. Trap en mate van deze nood bepaald God alleen, en hoeven wij elkaar niet op te leggen. Naar die mate dat Hij u zal overtuigen van zonden en zal afsnijden, naar diezelfde mate zal Hij u ook verlossen en in Christus Jezus inlijven en zult gij Hem daarvan alle roem, lof en ere geven.

Moet wel zeggen dat het bij Jacob, Johannus de dooper, en Timotheüs anders ging. Dit waren uitzonderingen op de regel. Timotheüs werd vanaf zijn jonge jaren getrokken, Jacob en Johannes alrede in de moederschoot. Jacob zocht in de tenten van zijn ouders z'n roeping en verkiezing vast te maken, vandaar ook zijn intense drang en begeerte tot het verkrijgen van de zegen die aan het eerstgeboorterecht was verbonden, maar kreeg pas bij Bethel de eerste bevestiging van zijn geschonken genade. Hoe weten we dit van Jacob? Omdat de door God gezette vijandschap tussen het Vrouwenzaad en slangenzaad in de moederschoot van hun moeder Rebecca al was uitgebroken. Het was de strijd tussen de duisternis en het licht. Hoeveel samenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met den ongelovige? Maar bedenk hierbij wel dat het ook bij Timotheüs, Johannes, en Jacob, als in een punt des tijds is geschonken. Hierom doen dit soort verlorene zielen er soms een poosje over voordat ze ook tot de volle verzekering des verstands zijn gekomen. De zekerheid in hun harten kenden ze al vanaf hun kinderjaren, dit bleek uit hun liefde tot God en tot Zijn geboden en inzettingen, hoewel ze hier uiteraard als kinderen over spraken, werden deze dingen door Gods inwonende Geest onderhouden die hen naar verloop van tijd ook de geestelijke wasdom schonk. Hartelijke groet, DJK

EEN ONTROEREND GEVAL

Dezer dagen had in Frankrijk een ontroerende gebeurtenis plaats. Een jonge man van 25 jaren had een moord gepleegd. De rechtbank veroordeelde hem tot de doodstraf (onthoofding). Nu wordt in Frankrijk de doodstraf wel uitgesproken, maar slechts zelden uitgevoerd. Als nl. de misdadiger gratie aanvraagt, wordt dit in de regel toegestaan, en wordt het vonnis veranderd in b.v. levenslange gevangenisstraf. Ook deze jonge man had gratie kunnen krijgen, als hij het maar wilde aanvragen. Evenwel, dit deed hij niet. Hij wilde het niet doen. De jonge man verklaarde, dat hij diep berouw over zijn misdaad had, en dat hij zijn vonnis dubbel en dwars verdiend had, en daarom verklaarde hij geen gratie te willen aanvragen, maar zijn straf, als verdiend, te willen ondergaan. Toen de ongelukkige naar het schavot zou geleid worden, bood men hem een glas rum aan, waarin verdovende poeder was gedaan, een drank waardoor men zo beneveld en verdoofd wordt dat men niet beseft wat er met je gebeurt. Maar ook dit glas rum weigerde hij. Neen, zei hij, ik mag mijn straf niet verzachten; ik heb verdiend mijn vonnis, en aanvaard dit nu ook zonder beneveling. Zo ging de jonge man de dood tegemoet. De scherprechter knelde weldra zijn hoofd in den houten strop, één druk op de elektrische knop; het vreselijke werktuig, de valbijl, viel; in één seconde was het hoofd van den romp gescheiden. Of deze man werkelijk tot bekering was gekomen, wie zal het weten? Maar wel kan men zeggen, dat deze man zijn schuldbesef en berouw op een ontroerende wijze heeft getoond. Ik dacht daarbij aan een ander voorval, hetwelk ik eens vernomen heb uit de geschiedenis der Engelse rechtspleging. Een vrouw was tot den strop veroordeeld. In de gevangenis was zij tot bekering gekomen. Toen de beul haar den ladder opvoer naar den strop, en zij eindelijk zover was dat de strop binnen haar bereik was, nam zij die in de

hand, en kuste dien. Hoe het nu voorts zij met de al of niet waarachtigheid der inwendige bekering bij deze mensen, laten we in het midden, de eeuwigheid zal het openbaren. Maar wel herinneren mij zulke dingen aan wat er inwendig plaats heeft, als de Heere ons waarachtig zondaar maakt voor Hem. Namelijk bij ware bekering, bij ontdekking, overtuiging en berouw, door den Heiligen Geest in ons verwekt: dan leert de ziel ook haar vonnis aanvaarden, dan zal ze niet overslaan in de beleving: ik ben, o Heere, uw gramschap dubbel waardig. Er ligt tussen ontdekking en vrijmaking een belangrijk stuk in, hetwelk we toch vooral niet hebben uit te schakelen; en hetwelk bij ware genade niet zal overgeslagen kunnen worden; en hetwelk bij werkelijke bekering de mens ook niet overslaan wil. Namelijk het stuk van zich door God te laten richten.

Neen, het gaat niet zó toe; niet alzo, dat men, ontdekt aan zijn zonde, daarop nu zegt: lieve Heere Jezus, vergeef mij, en zalig mij. Neen, het werk des Heiligen Geestes kenmerkt zich in iets anders. Zeker, de Heere leidt langs verschillende wegen. En ook leert de een van achter, zegt men wel eens, wat de ander van voren leert. Maar het wezen der zaak komt toch hier op neer; nl. dat als een waarachtige ontdekking plaats vindt, dan is daar één der kenmerkende verschijnselen van, dat de zondaar God toevalt in Zijn recht, en dies eerst zijn vonnis aanvaardt. O, daar kan zoveel namaak zijn. Bespiegeling zonder wezen. Maar als het geen bespiegeling is, dan zal dit één der kenmerken zijn, dat een recht ontdekte ziel niets vergoelijkt; ja, veeleer zegt: Heere, ontdek me maar dieper. En dat zij niet afdingt op de straf, en hare rechtmatigheid, maar dat zij met een David leert uitwenen: O, Heere, ik ben Uw gramschap dubbel waardig. Geen zalig worden zonder en buiten het recht Gods om.

Ik ontving dezer dagen een alleraangenaamst schrijven van een godzalige vrouw, die mij o.a. meldde, hoe zij dien dag herdacht, hoe 15 jaar geleden de Heere haar ziel had gered. En weet ge waarde lezer, hoe zij dat schreef. O, dat was toch zo echt. Wel, zó schreef zij: nu 15 jaar geleden bewees de Heere mij die genade, dat ik buigen mocht om mij door God te laten richten. Heerlijk, heerlijk. Neen, het eerste is geen vrijspraak, maar eerst in de handen Gods vallen om daar „om te komen”. Ach, hoe weinigen verstaan zulke zaken nog in onze dagen; en toch noemen ze zich christenen, mogelijk wel bekeerden. O, zeker en gewis, ware genade der ontdekking heeft nog een kenmerk, n.l. wie werkelijk zijn schuld en verloren staat voor God leert kennen, die wil van die schuld en ellende af. Maar zie hoe dit alles nu klopt. Hij wil er wel af, maar in het teken des rechts; Gods gericht moet hem veroordelen, en Gods recht moet daarom zijn loop hebben. De betaling moet plaats hebben, het doodvonnis moet voltrokken. En nu bestaat de genade niet hierin, dat de schuld wordt voorbijgezien, en het vonnis wordt gewijzigd. O, neen. Sion zal door recht verlost worden. Maar de genade is deze: dat aan al de gerechtigheid Gods genoeg gedaan wordt; en de straf des doods wordt voltrokken, maar dat al die ongerechtigheid, schuld en straf nu op een Ander wordt gelegd, op den gezegende Borg Jezus. In dit „door een Ander” (zie onze Catechismus, Zondag V) ligt al de kern der vrije genade Gods. Dit is het welbehagen. En deze dingen leert God nu al Zijn volk onderwerpelijk. De schuld wordt ten volle erkend, de strafwaardigheid beleden, het vonnis aanvaard, de gerechtigheid Gods hogelijk geëerd; er moet voldaan worden. Geen verzoening zonder voldoening; vandaar dat Jezus zo uitermate dierbaar wordt voor zulk een. Zo wordt er voor zulk een geschonken Borg plaats gemaakt; zo wordt Deze uit de hand Gods ontvangen. Zo wordt het niet slechts genade uit Jezus, maar Jezus zelf uit de genade voortgekomen. Uit de genade des Drie-enige Gods. Welk een wonder is genade!